

TAJNÉ

Lea a Kone

HODINY JAZDY

Christiane Gohl

Christiane Gohl

Tajné hodiny jazdy

Lea a kone

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Stallgeflüster

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2009 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2018 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2018 PhDr. Danka Banská

Cover design © 2018 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Stallgeflüster, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2009,

preložila PhDr. Danka Banská.

Obálku navrhol Richard Mečíř.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica

v roku 2018 ako svoju 408. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-100-7

Kôň pod vianočným stromčekom!

A z najbližšieho rohu nacválať!“
Hlas mojej učiteľky jazdy, pani Tommsovej, – zvanéj Tommie – sa po jazdeckej ploche niesol zvučne a zreteľne, ale ja som tomu aj tak nemohla uveriť.

„Všetci?“ opýtala som sa, zdesená som sa posadila hlboko do sedla a uchopila opraty.

Môj kôň Žolík zastal ihneď a pomerne teatrálnne. Veľa nechýbalo, a trošku by sme sa na piesku jazdeckej arény pošmykli. Vzápätí nás dohonil zvyšok oddielu a moja mama, ktorá jazdila za mnou, zahromžila. Našťastie, Žolík nemal vo zvyku ostatné kone vyradiť.

„Veľmi pekná stopka na zadných, Lea!“ štipl'avo poznamenala Tommie. Bola to skôr drobná, ale veľmi temperamentná pani s krátkymi červenými vlasmi, širokou tvárou a energickým vystupovaním. „Jednoducho, nebolo to ono. Takže bola by si teraz taká dobrá, ešte raz naklusala a z rohu nacválala?“

„Ale... ale...“ Žolík a ja sme skupinu väčšinou viedli, pretože mal skrátka najdlhšie nohy, a tak či onak, bol to najväčší kôň široko-d'aleko. Zároveň ho však pokladali i za najrýchlejšieho. Žolík sám bol pevne presvedčený, že môže vyhrať každé cvalové derby a keď za sebou videl alebo počul kone, rád sa nechal strhnúť a pustil sa pretekať. V teréne to nebol žiaden problém. Žolíkov cval vo mne strach nevyvolával. Keďže krajina bola plná pahorkov, v prípade potreby som ho jednoducho nasmerovala hore na najbližší kopec a dúfala som, že voľakedy sa už len unaví. Prirodzene, na úzkom a šmykl'avom teréne jazdeckého areálu to nebolo možné. Preto nás Tommie doposiaľ ustavične nechávala cválať iba jednotlivo.

„Okamžite platíš pokutu, Lea!“ vystríhala ma Tommie. Jej dospelé adeptky jazdy na koni zaviedli pravidlo, podľa ktorého každé odvrávanie počas vyučovania, predovšetkým to, ktoré sa začínalo slovom „Ale“ alebo „Áno, ale,“ sa trestalo jedným eurom do pokladničky na kávu.

„Ale ja ...“

„Jazdi už konečne, Lea!“ hromžila Tommie.

Odovzdala som sa teda svojmú osudu, ďalej som držala Žolíka riadne za opraty a v najbližšom rohu som dala podnet na cval. A stal sa zázrak! Žolík nasadil pokojný cval s vyklenutým krkom a ostražito vztýčenými ušami, hoci za ním cválali tri ďalšie kone. Toto pre neho nebolo nič nové. U svojich predchádzajúcich majiteľiek to už ovládal, napokon, pôvodne sa mal stať slávnym koňom v drezúre a dokonca už dosiahol aj prvé úspechy.

Iba u mňa to doteraz nikdy nefungovalo, nešlo nám to ani so zastavením na mieste, ani s pomalým cvalom. Žolík ma miloval, ale nebral ma vážne. Až doteraz! Pokrok sa v tejto chvíli nedal prehliadnúť!

„No teda!“ povedala Tommie spokojne, keď sme obehli jedno celé kolo a znova sme prešli do klusu. „Veď ty to predsa ovládaš! A vyzerá to čoraz lepšie. V lete môžeš štartovať v drezúre Z. S tým elegantným koňom by čoskoro mala padnúť aj nejaká stužka.“

Povzdychla som si a podľa Tomminej inštruktáže som teraz nechala Žolíka ísť krokom. Na pretekárske jazdenie som vlastne vôbec nemala chuť a Žolík tiež nebol bohvieakou zárukou. To sme však už desaťkrát prediskutovali, a práve dnes to naozaj nemuselo byť. Našťastie, aj Tommie to zatiaľ vybavila iba krátkou poznámkou. Hodina jazdy sa skončila a naša cvičiteľka sa za to určite poďakovala nebesám. Na tretí januárový deň bola totiž hrozná zima a ona teraz už dve hodiny stála uprostred jazdeckej plochy a vyučovala. A my jazdci sme

mali studené nohy a mrzli sme, ale nie tak veľmi ako Tommie. Lebo aj keď to vyzeralo tak, ako keby sme sa nechávali iba nosiť stále dookola, jazdenie bolo namáhavé!

Tommie si počúvala ruky studené ako ľad a otvorila nám bránu areálu. Od stajní na nás zakývala Wiebke, teta môjho priateľa Thorstena.

„Pod’te všetci rýchlo dnu, uvarila som kávu!“ volala. „Lea a Lotte, kone môžete postaviť do stajne. Pred cestou domov sa najprv zahrejte.“

Na rozdiel od oboch ďalších jazdkyň v tejto skupine sme ja a moja mama nemali svoje kone ustajnené v chovnej usadlosti, v ktorej vyučovala Tommie. Môj obrovský westfál Žolík a Millie mojej mamy, križenec haflinga s island’anom, bývali o pár ulíc ďalej v stajni mojej priateľky Svenje. Toto zariadenie kúpili pred nejakým časom Svenjini rodičia a miesta na ustajnenie koní prenajímali. Pre mamičku a mňa našťastie celkom lacno, inak by sme si dva kone neboli mohli dovoliť. Keď sme sa pred takmer dvoma rokmi prihlásili do jazdeckého kurzu pre matky a dcéry, neplánovali sme vlastne žiadneho koňa. Nápad prišiel od mamičky – ja sama som sa predtým nikdy o kone nezaujímal a predstavu, že by som sa ešte aj posadila na konský chrbát, som považovala za viac ako scestnú. No mamička akosi zistila – na krízu stredného veku vlastne príliš skoro – , že bez koní nemôže žiť. Bohužiaľ, sama si do jazdeckej školy netrúfala. A tak sa to stalo. Jazdecký kurz sa mi síce nepáčil, ale jeden z tamojších jazdcov, ktorý vlastnil koňa – Heiko Tünnermann – áno. A jeho sestru patrila obrovský kôň Žolík. S Heikom sa to neskôr skončilo značným fiaskom, ale do Žolíka som sa vážne zamilovala. A neskôr aj do Thorstena, ktorého sivka Mana som práve videla prichádzať po ceste od lesa smerom ku stajniam chovnej usadlosti. Najskôr som vlastne spoznala Thorstenov ohnivočervený šál – vianočný darček odo mňa! – , ktorý mal omotaný okolo

krku, a jazdeckú čiapku, ktorá ho chránila pred vetrom. Na ceste pokrytej inovaťou ho ani veľmi nebolo vidieť. Hrdzavú kobyľu so svetlou hrivou mojej priateľky Svenje bolo vidno lepšie. Vedľa nej sa vzpínal sivý andalúzan Svenjinho priateľa Simona. Tí traja využili moju hodinu jazdy na vychádzku a teraz vyzerali v sedle ako cencúle.

Aj ich zavolala Thorstenova teta dovnútra. Wiebke so svojou kobyľou waleského koba Lady taktiež patrila k horlivým Tomminým žiačkam, bola však oveľa pokročilejšou jazdkyňou ako my. V našom oddelení sa toho veľa naučiť nemohla, a tak mala hodinu ešte pred nami.

Thorsten ma pozdravil bozkom na líce studeným ako ľad a celý stuhnutý sa potom popri Manovi tackal do stajne. Rovnako ako Svenju či Simona, aj jeho chránil pred chladom hrubý pulóver, bunda a lyžiarske nohavice, natiahnuté na jazdecké džínsy, takže vyzeral trocha ako reklamná figúrka francúzskeho výrobcu pneumatík Michelin. V minulosti sa jej podobal oveľa viac, ale za posledné mesiace stratil detský tuk, takže pod všetkými tými vrstvami oblečenia sa skrýval stredne vysoký, svalnatý mladík, ktorý vyzeral trochu ako Leonardo DiCaprio vo svojich prvých filmoch. Teraz do jedného z troch provizórnych vnútorných boxov ustajnil vedľa môjho koňa Mana, ktorý bol tiež teplokrvník, ale vôbec nie taký obrovský ako Žolík. Stajňa slúžila hlavne na to, aby sa choré kone dali oddeliť od ostatných. Zdravé kone nezamykali na celý deň do boxu ani jazdci z Höhnwegu, ani moja priateľka Svenja. Tu, ako aj tam, žili naši štvornohí priatelia v skupinách v otvorených stajniach s výbehmi a v lete na pastvinách.

„Dala som Hriflu k Millie,“ povedala Svenja. Žolík a Mano obsadili dva boxy, ale dve kobyly sa mohli podeliť o jeden. Neexistovalo nebezpečenstvo, že by sa pobili, lebo tie dva poníky sa poznali a dobre si rozumeli. Ihneď sa vrhli na seno, ktoré im Svenja hodila do jaslí.

„Preboha, ale mi je zima!“ zastonala pritom, no prvú vrstvu šiat si už vyzliekla a lyžiarske nohavice a bundu uložila v stajni. Vyhrievaná izbička pre jazdcov na Höhnwegu bola maličká. Keby sem s Thorstenom, Svenjou a Simonom dovliekli ešte aj všetky veci, sotva by tu zostalo miesto na kávovar. „A nemohli sme jazdiť rýchlo, zem v lese bola zamrznutá na kosť. A aká bola jazdecká aréna?“

„Dobrá,“ poznamenala som. Wiebke a ostatní jazdci upravili pôdu na jazdeckej ploche už na jeseň a niečo investovali do drenáže a podlahovej krytiny. To sa teraz oplátilo. Svenjina vlastná jazdecká plocha v našom chovnom zariadení vyzerala už dlho ako zľadovatená hrboľatá dráha.

„Keby som nebola taká modrá od zimy, bola by som teraz zelená od závidi,“ povedala Svenja a nasledovala Thorstena a mňa do izbičky pre jazdcov. Prišiel tam za nami aj Simon. Orrie, krásny andalúzian jeho matky, býval na Höhnwegu. Simona už teda nečakala ďalšia jazda, keď vypije kávu, môže ísť domov. Dokonca autom, a nie na bicykli. Jeho mama Isolde patrila do rovnakej skupiny ako Wiebke a teraz tiež sedela v izbičke pre jazdcov.

Práve v tejto chvíli kládla na tanier zvyšné vianočné pečivo a Wiebke podávala premrznutej Tommie prvú šálku kávy.

Žiaľ, Tommie sa už opäť dostala k svojej obľúbenej téme: bezpodmienečne chcela Žolíka a mňa poslať v lete na preteky v drezúre.

„Ja ale nechcem!“ prerušila som jej nadšenie pre Žolíkov neuveriteľný talent. Môj kôň bol nepochybne nadaný, so svojimi predchádzajúcimi jazdkyňami sa už umiestnil aj v skúškach najvyššej triedy. Lenže nebavilo ho to a ani tam s ním dobre nezaobchádzali. Na konci bol taký frustrovaný, že skočil cez bariéru a spôsobil si úraz, takže napokon mi ho, takého zraneného, podarovali. Postupne sa síce znova úplne zotavil, ale ja som neverila, že by mal chuť na ďalšiu športovú

kariéru. A čo sa týka mňa, videla som, že ak chce človek jazdiť drezúru, musí sa naučiť zvládať svojho koňa vo všetkých situáciách. Lenže turnaje sa mi zdali byť dosť nudné a okrem toho práve pre drezúru platilo, že v nej nie vždy zvíťazil ten jazdec, ktorý najviac trénoval. Existovalo tisíc faktorov, ktoré ovplyvňovali výsledok skúšok. Napríklad ak ste mali mimoriadne úžasného koňa – tak tu by som so Žolíkom mohla zabodovať. Ale všetko spravodlivé určite nebolo a mňa vôbec nelákalo byť toho súčasťou. Bohužiaľ, moja mama vedela absolútne rozvinúť svoje ambície. Keby môj ocko a môj malý brat Jonas netrvali na tom, aby nedele patrili rodine, určite by každý víkend štartovala na nejakom turnaji pre rekreačných jazdcov.

A, prirodzene, mňa by vláčila so sebou...

„V žiadnom prípade sa najbližšie nehodím každý víkend do gala, aby som získala nejakú hlúpu hodvábnu stužku,“ pokračovala som. „A to ešte v čase, kedy sa má spať. Veď tieto drezúry Z sa začínajú väčšinou už o ôsmej alebo deviatej, a predtým treba čistiť, zapletať, dopraviť sa tam...“

„Ale je to zábavné!“ namietala mamička.

„Pre mňa nie!“ vyhlásila som.

„A neexistujú aj nejaké turnajové disciplíny, pri ktorých netreba byť ako zo škatulky, ktoré sú úplne spravodlivé a na ktorých by sa Lea mohla zúčastniť spolu so mnou?“ spýtal sa Thorsten. I jeho otec bol posadnutý stužkami – ešte viac ako moja mamička. V skutočnosti mu pôvodne kúpil Mana ako skokana, hoci Thorsten sa vtedy počas celej hodiny jazdy sotva udržal na koni. Ale pán Reiser bezpodmienečne chcel pre svojho syna športovú kariéru. Thorsten sa tomu mohol vyhnúť tak, že napokon presedlal na westernové jazdenie. Jeho štýl sa mu však naozaj páčil a aj Mano začal byť oveľa pokojnejší a lepšie sa dal zvládnuť. Pánu Reiserovi sa pozdávalo, že do pretekárskeho diania sa tu zapája viac mužov ako žien – vždy

sa totiž obával, že by Thorsten mohol zoženštieť, pretože ani o futbal, ani o počítačové bojové hry záujem nemal. No stuchy z turnaja chcel Thorstenovo ocko vidieť už natrvalo: V lete Thorsten bude musieť absolvovať reining, horsemanship a trail. V týchto disciplínach však mal s Manom dosť zlé vyhliadky. Rozhodcovia iba neradi zarad'ovali do westernových turnajov nemecké teplokrvníky. Radšej videli účastníkov na quarteroch alebo appaloosach. Keby to pán Reiser správne pochopil skôr, určite by trval na tom, že Mana vymení za iného koňa.

Wiebke sa zamyslela. „Možno dištančné jazdectvo,“ nazdávala sa. „Vytrvalostné jazdenie na dlhé trate. Pri ňom na spôsobe jazdy ani na plemene koňa nezáleží. Treba iba čo najrýchlejšie a so zdravým koňom doraziť do cieľa... Ale teraz už zabudnime na tému *preteky*! Momentálne je tak či tak zima, a vtedy sa nedeje nič. A predovšetkým je tu ešte celkom iný problém, ktorý by som s vami chcela predebatovať. Najmä s tebou, Svenja, ide o prenájom koní...“

„Berieme,“ vyhlásila Svenja a napchala si do úst ďalší vianočný keksík. Ako to prezentovala ona, po jazde v takej zime potrebovala kalórie. Avšak toto pôžitkárstvo si mohla bez problémov dovoliť. Bola drobná a len tak ľahko nepribrala. Napokon, ja tiež nie. V našej rodine boli všetci vysokí a štíhli, moja mamička dokonca v minulosti pracovala ako modelka. Jej gaštanové vlasy som, bohužiaľ, nezdedila, ako za trest som mala kučeravú hrivu môjho otca: nudne hnedú a odstávajúcu na všetky strany.

„Fakt, tu vôbec netreba zvažovať,“ pokračovala Svenja, keď predtým rýchlo prehltna. „Naliehavo potrebujeme ešte jedného alebo dva kone na ustajnenie, inak si moji rodičia sotva poradia so splátkami za dom. Takže je jedno, či jazdci tárajú alebo či kone hryzú – pošli nám, čo máš, Wiebke, my to už zvládneme.“

Wiebke sa zasmiala. „No, veď s utáranými jazdcami máte svoje skúsenosti,“ doberala si nás. „Vaša pani Engelová je v tomto smere neprekonateľná. Ale možno má pravdu a možno by ste mohli prenajímať viac stajní, keby boli navrhnuté podľa kritérií feng šuej...“

Pani Engelová, majiteľka koní Aimée a Annabell, ktoré boli ustajnené u nás, neustále obiehala kurzy reiki, komunikácie so zvieratami či čítania z aury a ten nápad so stajňou podľa feng šuej bolo niečo, čo si skutočne želala. Avšak u Svenje s tým nepochodila. „Popravde však, čo by vás v tom prípade čakalo, vám vôbec neviem povedať,“ pokračovala Wiebke. Bola to temperamentná, trocha územčistá žena, ktorá svoje príbuzenstvo s Thorstenom rozhodne nemohla odškriepiť. Obaja mali blond vlasy upravené do takmer rovnakého účesu ako princ v Železnom srdci, a skôr okrúhlu tvár s priateľskými modrými očami. „Ibaže mi to pripadá byť dosť smiešne.“

„Ach, všetci jazdci sú komickí!“ povedala moja mama a rovnako zožala smiech. V jazdeckom klube sa nám po našom prvom kurze nepáčilo, a pri našich opakovaných pokusoch nájsť možnosť jazdiť niekde inde sme sa zoznámili s veľmi divnými ľuďmi a koňmi. To pokračovalo, keď sme sa rozhodli kúpiť si vlastného koňa. Tie kone na predaj a najmä ich predajcovia boli viac ako zvláštni. Ale potom mi predsa len padol do lona Žolík a Millie, dobrácka a veľmi solídne vycvičená, pochádzala od našej učiteľky jazdy Tommie.

„Na tom niečo je,“ usmiala sa Wiebke. „Ale s týmito tu si veru vôbec nie som istá, či ich možno nazvať jazdcami. Tak či onak, pred pár dňami mi telefonovala bývalá spolužiačka Connie. Sedeli sme spolu v jednej lavici, ale po maturite som o nej už nepočula. Connie sa vydala, ja som sa zase presunula do inej spoločnosti – no, veď to poznáte: kto má kone, ten si svojich priateľov hľadá medzi ostatnými koniarimi.“

Mala pravdu. Predtým som bola so svojou priateľkou Glory takmer každý deň, ale teraz, odkedy som mala Žolíka a spoznala som Thorstena a Svenju, vídali sme sa vlastne už iba v škole.

„Takže Connie nejazdí?“ vyzvedala som sa.

Wiebke pokrútila hlavou. „Aspoň nie dobre. Už ako tínedžerka bola zbláznená do koní, ale rodičia jej hodiny jazdy nezaplatili, teda jazdila iba tak u farmárov alebo na nejakom treťotriednom ranči s poníkmi. A čoskoro si našla priateľa a láska ku koňom sa tak či tak ocitla na vedľajšej koľaji. Takmer vždy to tak býva.“

Opäť všetci prikývli, predovšetkým dospelí. Thorsten a ja, Svenja a Simon sme sa na seba usmiali. Patrili sme k tým šťastlivcom, ktorých dokázala spojiť láska k chalanom a ku koňom.

„A teraz chce začať znova?“ nadšene sa spýtala moja mama. Asi dúfala, že získa spriaznenú dušu. „To je predsa krásne! Nože, Wiebke, zľutuj sa a nechaj, nech na Hottem berie u Tommie hodiny. V tom prípade bude o rok zrelá na vlastného koňa!“

Hotte bol Wiebkin druhý kôň, krížený nórsky valach, ochotný chodiť ako korytnačka počas zimného spánku.

„O Connie je už postarané,“ pokračovala Wiebke bez toho, aby zareagovala na poznámku mojej mamy. Svoje kone požičiavala len veľmi nerada. „Na Vianoce darovala svojej dcére koňa.“

Najprv nám to vyrazilo dych, ale vzápätí sme sa všetci jeden cez druhého rozhovoriли. Väčšina ľudí v tejto brandži asi celý život sníva o tom, že na Štedrý večer ich so zaviazanými očami privedú do stajne, kde sa zvitajú so svojim obľúbeným koňom.

„Ako asi dostali toho koňa pod jedličku?“ vtipne sa vyzvedal Simon. „Môže si tam snád' ľahnúť?“

„Závisí od rasy!“ zachichotala sa Svenja. „Ved' mnohí ľudia sú do mini shetlandských poníkov načisto zbláznení.“

Wiebke nadvihla obočie a ešte raz si naliala kávu. „Connie pravdepodobne nie,“ informovala nás. „Ten kôň má byť čosi veľké. Dačo ruské. Achaltekinský alebo kabardinský kôň...“

„Nevie to presne?“ spýtal sa Thorsten.

Wiebke zavrtela hlavou. „Nie, práve preto som taká skeptická. Ale v každom prípade je to niečo vzácne. Ved' aj preto sa toho Meyerovci ihneď chopili. Toho koňa údajne zbožňovala polovica sveta.“

Začudovali sme sa. Napokon, všetci momentálne hovorili o hospodárskej kríze a v každom časopise o koňoch sa písalo, že ceny sú nízke, pretože takmer nikto nekupuje.

„A kde je v tejto chvíli?“ chcela vedieť Svenja.

„Ešte stále u obchodníka, od ktorého ho Connie kúpila,“ vysvetľovala Wiebke. „No jej dcéra tam nemôže jazdiť každý deň a nie je to ani stajňa, ktorá by sa dala prenajať. Ako som povedala, znie to všetko veľmi, veľmi zvláštne. Ale Connie je pod tlakom a na box v jazdeckej škole nemá peniaze. To bol hlavný argument proti jazdeckej stajni. O vhodnom ustajnení koní reč nebola. Zdá sa, že Connie je úplne jedno, ako sa o kone v chovnom zariadení starajú. Alebo pravdepodobne ani nevie, že sú v tom nejaké rozdiely...“

„A ako dlho tá dcéra jazdí?“ spýtala sa mama.

Wiebke pokrčila ramenami. „Všetko zistíte, ak toho koňa naozaj vezmete. Takže chceš ho tam mať, Svenja?“

Svenja prikývla. „Určite. Ako som povedala, potrebujeme peniaze. A znie to veľmi vzrušujúco. Balíček s prekvapením!“

Wiebke sa zasmiala. „Ak to vidíš takto, poteší ťa, že kobyla je navyše aj gravidná... Poviem Connie, aby vám zavolala.“

Balíček s prekvapením

Connie Meyerová a jej dcéra Malena sa hneď nasledujúci večer zastavili u Svenje, avšak o svojom koňovi toho neprezradili viac, než sme už vedeli od Wiebke. Svenja ich previedla po stajniach, ale nejaký zvláštny záujem neprejavili.

„Tá Malena vôbec neprehovorila,“ rozprávala mi Svenja na druhý deň v škole. „Je to taká hlupaňa, vyzerá ako stratená víla. Pekná, ale nevýrazná. A pani Meyerová je ten typ, čo všetko vie. Keď tá raz začne brať hodiny u Tommie, chovná usadlosť na Höhnwegu naisto zbohatne. Ak by som za každé ‚Ja viem‘ a každé ‚Áno, ale‘ dostala včera večer päťdesiat centov, mohli by sme si objednať pizzu...“

Kto totiž vyhlásenia učiteľky jazdy komentoval slovami ‚Ja viem‘, platil na Höhnwegu pokutu. „Môžete mi položiť akúkoľvek otázku,“ povedala Tommie. „Ale keď vám niečo vysvetľujem, nerada by som neskôr počula, že ste to vraj vedeli už dávno predtým.“

„A aký je to teda kôň?“ zaujímala som sa.

„Ruská kobyľa,“ povedala Svenja. „Gravidná, čo sa pani Meyerovej zdá byť obzvlášť zaujímavé. Pretože tak predsa dostane za jedny peniaze dva kone. No super!“

„Ale veď ten predavač z toho predsa len bude chcieť získať nejaké peniaze,“ uvažovala som.

Svenja mykla plecóm. Vzápätí sa zachichotala, uškrnula sa na mňa a povedala: „Ja viem!“

Pani Mayerová však ešte nevedela, ako sa jej nový kôň mal dostať zo stajne predajcu pri Essene k nám do Duisburgu.

„Pravdepodobne ju k nám ten pán Mohr privezie...“ uvažovala som. Pán Mohr bol asi predchádzajúci majiteľ tej ruskej plemennej kobyly. „Alebo sa spýtam Wiebke...“

V nasledujúci deň zavolala Wiebke Svenji, či by nebolo možné, aby si Baumannovci koňa vyzdvihli sami.

„Connie sa ma pýtala, ale najlepšie by to bolo už predvčekom, pretože dnes a zajtra nemôžem. Okrem toho jej za to nemôžem nič účtovať – staré priateľstvo a tak –, ale na druhej strane nemám náladu na to, že mi to bude pol dňa zbytočne otlákať o hlavu. V tomto nemusíte mať žiadne zábrany. Musia zaplatiť sto eur. A myslím si, že za ne sa tvoj otec posadí na pol hodiny do auta. Veď tak ďaleko to zase nie je.“

Pán Baumann bol ochotný, hoci za pol hodiny by to určite nezvládol.

„Zdá sa mi komické, že ju ten pán Mohr neprivezie,“ dodala Svenja, zatiaľ čo do privesu balila množstvo lonží, pevné ohlávky a misku plnú krmiva. „Mal by predsa vedieť, kam sa dostane jeho kôň!“

„Možno vie, že sem vôbec nechce ísť, prinajmenšom keď cesta vedie cez rampu konského privesu,“ uškrnul sa Simon, ktorý bol tiež pripravený pomôcť. „Stavíte sa, že tá ruská zázračná kobyla sa len tak naložiť nenechá?“

„Veď môžeme ísť s vami aj my,“ navrhol Thorsten. Práve sme absolvovali vychádzku po ešte stále mrazivom lese, a tak by na cestu domov asi dal prednosť vykúrenému autu pred jazdou na bicykli. „Tak by ste mali o dvoch pomocníkov viac. Máš čas, Lea?“

Svenja a ja sme naraz prikývli. Táto jazda sľubovala dobrodružstvo a to som si v nijakom prípade nechcela nechať ujsť.

Len čo pán Baumann prišiel o piatej z práce, hneď bol pripravený na odchod. „Ale za svetla to už nestihneme!“ vystríhal nás. „Budeme musieť nakladať za tmy. Dúfajme, že ten kôň nastúpi dobre. A kde vlastne sú majitelia?“

Svenja sa s pani Meyerovou a Malenou dohodla, že sa stretnú pred stajňou pána Mohra. Tá sa, podľa navigácie, nachádzala

v jednej priemyselnej oblasti pri Essene a po diaľnici sa tam dalo ľahko dostať. V skutočnosti nám cesta trvala menej ako pol hodiny, mohli sme si teda aspoň stajňu pozrieť ešte pri zvyškoch denného svetla. Už tabuľa pred vchodom nevestila nič dobré: Raimund Mohr – obchodník s koňmi. A pohľad na stajne bol jednoznačne deprimujúci.

Nieko tu očividne prerobil staré zámočníctvo na konskú stajňu. Za maličkými oknami sme vo svetle tlmeného stajňového osvetlenia rozoznali siluety koní. Pastviny tu vôbec neboli a chýbal aj jazdecký areál. Niečo podobné sa však nachádzalo za stajňami a Svenja zalapala po vzduchu, keď uvidela, čo tu použili na jazdeckú dráhu ako podklad: pán Mohr očividne na túto asfaltovú plochu vyvážal všetok hnoj zo stajní, aby ju pre konské kopytá prechodne zmäkčil a zdrsnil!

Za nami prišlo teraz na dvor auto rodiny Meyerovcov. V prítmí som zočila Wiebkinu priateľku Connie, bola to vysoká kostnatá žena s energickým výrazom tváre a krátkymi blond vlasmi. Jej dcéra Malena bola nižšia, a zdalo sa, že pod mnohými pulóvrami a sakami, ktoré si na seba natiahla proti chladu, sa skrýva drobné dievča. Tvár jej spolovice zakrýval pestrý šál, ale vlasy mala svetlé ako jej mama. Spod všetkej tej vlny jej vykúkali hladké dlhé pramene.

„Ach, pani Meyerová... pre tú... ehm... Galinu... Hneď vám s ňou pošlem von nejaké dievča!“ S týmito slovami k nám podišiel akýsi muž, pričom nám mladým nevenoval ani jediný pohľad. Pani Meyerovej však podal ruku a hneď sa až nápadne vrhol na pána Baumanna. „Som Mohr. Pekný prives máte. Veľmi pekný... a islandské kone...“ Pozrel na nálepky na konskom transportéri. „To je predsa niečo iné... Ale poviem vám, dnes doň dostanete čosi vznešené! Šikovného koňa si pani Meyerová vyhládla...“ Obchodníka nadšenie vôbec neopúšťalo a pani Meyerová zaliečavo prikyvovala. Naproti tomu pán Baumann vyzeral skôr rozčúlene. Koňom veľa nerozumel, ale

už predtým som si často všimla, že Svenjin otec mal vyslovene dobrý odhad na ľudí. A tohto pána Mohra celkom očividne nemohol vystáť – čo ten zas, ako sa zdalo, vôbec nepostrehol. Jednoducho ho naďalej presviedčal, asi v nádeji, že možno aj Svenjinmu otcovi bude môcť predať koňa. Thorsten, Simon, Svenja a ja sme sa za jeho chrbtom na seba krátko pozreli, využili sme, že pán Mohr sa sústreďuje na Svenjinho otca, a rýchlo sme sa prešmykli do stajne. Určite by síce stačilo jediné slovo pána Baumanna, aby nás tam mohol oficiálne zaviesť, ale my sme sa na Mohrovu ponuku koní chceli pozrieť radšej sami.

Znútra vyzerala stajňa ešte hroznejšie ako zvonka. Boxy boli maličké a iba provizórne oddelené konštrukciou z dreva a drôtu. Niekoľko koní sa na tom už pravdepodobne zranilo, u viacerých sme videli škrabance a rany na nohách, hrudníku a na hlave. Vo všeobecnosti bola stajňa priam napchatá koňmi – prakticky všetky boli príliš chudé. Ich srst' vyzerala fádne, ich pohľad bol nešťastný.

„Veď toto tu je strašné!“ zdesila sa Svenja. „Odkiaľ ich asi všetky vzal?“

„Posledný transport prišiel z Ruska,“ ohlásil sa pokojný hlas z jedného napoly tmavého boxu. Asi šestnásťročné dievča práve zakladalo hnedej kobyle primitívnu sisalovú ohlávku. „Predposledný z Poľska. Pán Mohr ich vždy kúpi plné nákladné auto...“

„Nákladné auto...?“ Thorsten chcel jedného z koní, kostnatého ryšavca, pohladiť pod šticou na čele, len čo však zdvihol ruku, kôň sa ihneď ustrašene odtiahol.

Dievča prikývlo. „Vtedy sú lacnejšie. A čo nepredá, ide k mäsiarovi,“ doplnila informáciu. „Ale tých nie je veľa. Vždy sa ich snažíme pred predvádzaním skrášliť a tiež na nich jazdíme. Pár z nich musíme najprv prijazdiť.“ Pôsobila unaveným dojmom.

„My?“ opýtala sa Svenja.

„Je nás vždy tak päť až desať dievčat,“ dodala blondínka. „Prídeme pomôcť a za to si smieme zajazdiť... Len je to napokon vždy smutné, lebo keď si takého koňa obľúbiš a on potom musí preč...“

„V tom prípade bola táto tvojím obľúbeným koňom?“ vyzvedal sa Simon. V hlase mu zaznel neveriacky podtón. Zdalo sa, že Malenin kôň sa mu prinajmenšom vôbec nepáčil.

„Nie... môj obľúbený kôň je tamten...“ Ukázala na zavalitého hnedáka v rožnom boxe, ktorý sa zdal byť nervóznejší než tie ostatné. „Žrebec...“

To, prirodzene, tú nervozitu vysvetľovalo. Ten žrebec sa medzi všetkými tými kobyľami a valachmi mohol zblázniť. Teraz rozčúlene hrabal a erdžal. Valach vo vedľajšom boxe naňho vyceril zuby. „Už aby sme vypadli,“ povedal Thorsten. „Veď tu dostaneme depresiu. Úbohé kone!“

„Oproti tomuto je aj samotný Wienberg rajom!“ poznamenala som. Úzke boxy v jazdeckom klube som doteraz vždy vnímala ako niečo veľmi hrozné, ale v porovnaní s týmito tu bývali Žolík a Mano priam luxusne.

Svenja a Simon toho mali tiež dosť. Mlčky sme teda nasledovali dievča s hnedou kobyľou, ktorá sa šuchtala ako v polospánku. Keď však uvidela prives, ožila. Zrazu jej to bolo jednoznačne jasné, dovnútra nechcela.

„A sme nahratí!“ povzdychol si Simon a svorne so Svenjou upevnil na oboch stranách rampy privesu dve lonže. Tak vznikla akási ulička, ktorá mala koňovi uľahčiť rozhodnutie nastúpiť. Galina im na to však nenaletela. Thorsten si stal za ňu, aby ju trochu popohнал, keď ho však bez predchádzajúceho varovania takmer koplá, vyľakane uskočil.

„Ten kôň je nejaký podráždený,“ poznamenal Thorsten.

„Pravdepodobne má iba strach,“ obhajovala som kobyľu. Avšak aj mne sa podlomili kolená. Galina Thorstena takmer trafila. Kopala s úmyslom zasiahnuť.

Pán Mohr sa, naproti tomu, smial, mrmlal čosi ako „troška nervózna“ a zdvihol násadu na metlu, aby kobyľu popohľal. To v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že vystrašene skočila smerom k rampe, takže Simon a Svenja za ňou mohli prekrižiť lonže. Väčšinu koní tak do privesu dostali, ale Galina nahnevane stúpala aj po lonžoch.

„Ona ale vôbec nie je taká milá, mami...“ Vysoký, ustrašený, ale napriek tomu melodický Malenin hlas znel ako hlas víly z „Pána prsteňov“. „Čo urobíme, keď vôbec nechce ísť dnu...?“

„V tom prípade na nej musíš ísť ty!“ doberal si ju Simon a nemyslel to, prirodzene, v zlom. Ale i keď tam bolo prítmie a Malena sa ukrývala pod šálmi, aj tak sme v jej očiach odhalili paniku. Zdalo sa, že ten žart zobrala vážne.

„Ale čo, tá vojde dnu, len potrebuje trochu času, aby sa rozhládla. Nie je tak, pán Mohr?“ To bola pani Meyerová.

Pán Mohr sa poponáhlal potvrdiť to. „Ale jasné, pani Meyerová, kone od Mohra zbožňujú nakladanie... ručím za to...“

V tej chvíli začal kôň besnieť. Dievča s vôdzkou sa len len stihlo dostať do bezpečia prv, než ju Galina pri kráčaní nahor dobehla prednými kopytami. Ale Svenja a Simon boli zruční. Simon počas výmennej brigády pracoval rok v jednom francúzskom žrebčinci a Svenja vyrástla pri chove waleských poníkov. Svojej priateľke Caro pomohla naložiť stovky mladých a komplikovaných koní a presne vedela, čo treba urobiť. Tí dvaja sa teda nemuseli ani dohovárať, aby využili ten najvhodnejší čas. Kým Galina stála prakticky na zadných nohách, ešte raz silno pritlačili s lonžami. Neistá pozícia znemožnila Galine cestu späť, zostal jej teda iba únik vpred, a tak sa jedným skokom ocitla v privese. Simon a Svenja za ňou

zdvihli rampu skôr, než sa stihla znova splašiť. Udychčaní sa potom opreli o prívés, v ktorom Galina zlostne lomozila.

„Ale tá závera za ňou nie je ešte zatvorená,“ namietal pán Baumann.

Simon prikývol. „Lenže v tomto prípade by to teraz naozaj nik nedokázal,“ ospravedlňoval sa. „Bud' by nás zadlávila alebo kopla...“

„Ale ona predsa nekope! Alebo... pán Mohr?“ Zdalo sa, že pani Meyerová trocha zneistela. Svenja prevrátila oči. Galinu agresivitu nebolo možné prehliadnuť.

Pán Mohr pokrútil hlavou. „Prirodzene, že nie... je trochu vystrašená, veď všetkých tých chlapcov a dievčatá od nás ani nepozná. Anja, nože to urob, uisti sa, že si tú tyč zasunula...“

Obchodník sa obrátil na svoju koniarku, ktorá sa práve znova pozviechala. Anna rezignovane vyliezla z boku na rampu prívésu a zvonka sa pokúsila umiestniť tyč, ktorá uzatvárala priestor za kobyľou a pri príchode do cieľa mala zabrániť tomu, aby príliš skoro skočila na rampu a pochovala tak pod sebou pomocníkov pri vykladaní. Vysvitlo, že je pri tom prekvapivo zručná. Zaručene to nerobila prvýkrát.

„No, takže tyč sedí, všetko je v najlepšom poriadku!“ zanôtil pán Mohr. „V tom prípade želim s kobyľou veľa radosti!“

Pani Meyerová sa ešte raz poďakovala a pán Mohr a Anja sa opäť stiahli do teplej stajne. Aj nás to ťahalo domov, ale pani Meyerová zrazu priniesla z auta pol kila mrkvy a vtlačila ju Malene do ruky.

„Kde som len nechala hlavu!“ zvolala pritom. „Tú sme predsa vzali so sebou špeciálne na to, aby sme Galinu nalákali do prívésu. Veď tak sa to robí, tieto násilnícke metódy sú už zastarané...“ Pritom vrhla obviňujúci pohľad na Svenju a Simona. „Ale teraz napokon predsa len dostane mrkvu ako odmenu. Ide sa, Malena!“ Tlačila dcéru smerom k predným dvierkam prívésu.